

zasledili zakletev zoper kneza Miloša. — V mnogih časniki se bere, da se v Serbii čedalje večje priprave za vojsko delajo ne le s tem, da se vlivajo nove kanone in kugle in napravlja streliva obilo, temuč tudi novi vojaki se naberajo; Serbija, ki je dosihmal štela le 2000 rednih pešcov, en švadron ulanov in eno baterijo topništva v djanski službi, je poklicala vse urlavbarje k armadi in šteje potem sedaj že 4500 vojakov.

Iz Nemškega. Iz Berolina 13. julija. Vladni častnik naznanuje, da zavoljo sklenjenega miru je vsem kerdelom pruske armade, ki je že na poti bila, ukaz došel, naj ostanejo kjer so in ne potujejo dalje.

Iz Francozkega. Iz Pariza. Ko je prišla novica v Pariz, da je mir sklenjen, so začeli kanoni pokati z gradú invalidov, zvečer je bilo mesto razsvitljeno in med brezštevilnimi francozkimi banderi so se vidile tudi nekatere černo-rumene avstrijske.

— Cesar Napoleon je imel na dan cesaričnega godú natiroma v Pariz ali prav za prav na grad svoj v St. Cloud priti, kjer bo ostal, dokler se njegova armada ne verne iz Laškega; s to še le bo obhajal slovesni vhod v Pariz.

— Časnik „H. N.“ piše: „Ker je cesar Napoleon mir sklenil s cesarjem avstrijskim brez kralja sardinskega, je podoba, da cesarju Napoleonu ni več mar za laško reč. Sedaj je ponižal Avstrijo kakor pred Rusijo; prvi, katerem bo sedaj na pête stopil, bojo Prusi in Nemci, pa le enega za drugim bo stresel; Angleži bojo s svojo neutralnostjo samei ostali, in kadar bojo francozke ladije kos angležkim, bo Napoleon sam ali združen z manjšimi vladami napadel Angleže in to nezvesto vlado — pokončal“. Prodam kakor sem kupil, piše dopisnik.

— Moti se, kdor misli, da je vlada ustavila priprave za vojsko; zlasti pomorskih priprav ni konca ne kraja; ravno sedaj delajo 8 velikih vojnih ladij, izmed katerih bojo 3 ime Magenta, Marignan in Solferino dobile.

— Neki berolinsk častnik terdi, da so na Laškem zasledili skrivno družbo, ki se je zaklela cesarja Napoleona umoriti; sum leti tudi na neko posebno imenitno osebo, ki je bila deležna te zarote. Ministra Valevski in Troplong sta se dolgo posvetovala, kaj jima je storiti v tej zadregi; na zadnje sta sklenila zamolčati celo prigodbo in v zarotbo zapletenemu imenitnemu možu prizanesti. Kdo je ta — ne pové noben častnik.

— Našemu kmetijstvu žugajo velike nadloge; silno deževje in druge vremenske uime so tega krive. Od kresa sèm se je po več krajih našega cesarstva začel krompir sušiti, tedaj že en mesec pred kakor leta 1848 in 1856; najlepši krompirjevec je čez noč vel in črn. Svile (žide) ne bo skor osmi del tega kar druge leta; beli kokoni so se v obče bolji obnesli kakor rumeni, pa so vendar sila lahki. Kmetovavci pobešajo glave in ne vejo, kaj bo.

— V predmestih pariških nabirajo delavci doneske za napravo pozlačenega voza, kterege mu hočejo v znamenje slavne zmage na Laškem v dar pokloniti.

— Sliši se, da je cesar Franc Jožef cesarju Napoleonu obljubil, da se bojo kosti že pred več leti na Dunaji umerlega in ondi pokopanega sina cesarja Napoleona I. v Pariz prenesle. Temu Napoleoncu so na Dunaji dali ime „Herzog von Reichstadt“, Napoleon oče mu je dal priimek „kralj rimski“, sedanjí cesar Napoleon III. pa mu je dal ime Napoleona II.

Iz Turškega. Iz Carigrada. Dolgo ni sultan vedil, ali naj bi šel ali ne; sedaj je vendar sklenil se na pot podati v Smirno, Sirijo, Egipt in Malto; spremljala ga bota razun ministra unanjih oprav Fuad paša tudi sina njegova Murad in Abdul-Agis.

Marjetica.

Slovenska narodna pesem. Zapisal Jos. Levičnik. *)

Tamkaj stoji pristavica,
O, jov! tamkaj stoji pristavica.
Na pristav'ci je Marjetica,
O, jov! na pristav'ci je Marjetica.

Ino mi ziblje sinika,
O, jov! poldrugo leto starega.

Aja, ležaj! preljub' moj sin,
O, jov! dab' že ti skoraj velik bil.

Saj boš verbal sedem gradov,
O, jov! sedem gradov, devet pristav. **)

To je slišala žlahna gospa,
O, jov! žlahna gospa sovražnica.

Hitro je tekla v svitli grad,
O, jov! svoj hudobni naklep speljat.

Lesem, lesem, dekla moja!
O, jov, lesem, lesem dekla moja!

V roko vzemi ojstri nož,
O, jov! in pojdi na pristavico!

Zakolj Marjetei sinika,
O, jov! poldrugo leto starega.

Ven z njega vzemi jeterca,
O, jov! tud pljučica in serčice.

„Žlahna gospa! jez t'ga ne strim,
O, jov! rajši svojo službo zgubim“.

Lesem, lesem, mojškra moja!
O, jov! lesem, lesem, mojškra moja.

V roko vzemi ojster nož,
O, jov! in pojdi na pristavico!

Zakolj' Marjetei sinika,
O, jov! poldrugo leto starega.

„Žlahna gospa! jez tega ne strim,
O, jov! rajši svojo službo zgubim“.

Sama popade ojstri nož,
In šla je na pristavico.

Zakolje Marjetei sinika,
O, jov! poldrugo leto starega.

Pa z njega vzame jeterca
O, jov! tud pljučica in serčice.

K je Marjetea prišla domú,
O, jov! še se mi čudi premočno.

Vselej, ko sem šla ruč'ce prat',
O, jov! vselej si jokal po meni.

Danes pa tako terdo spiš,
O, jov! da se clo nič ne prebudiš!

Še mi razveže sinika,
O, jov! zagledala je mertvega.

Vidi ga v zibki ležati,
O, jov! vidi ga v kervi plavati!

Zakriči: joh! o joh! gorjé!
O, jov! kaj so naredli mi ljudje!

Še vpije, joka prestrašno,
O, jov! za potolažit je ni b'lo.

Gospod je ravno z jage šel,
O, jov! prestrašno mi je ostermel.

Kaj pa ti je, Marjetica?
O, jov! da si tako objokana.

Blagi gospod! Vasa gospa,
O, jov! so mi največ sovražnica.

Zaklali so mi sinika,
O, jov! dobila sem ga mertvega.

Gospod hitro v grad jadra,
O, jov! od jeze vès on trepeta.

Gospod raz konja skočil je,
O, jov! hitro gospo poklical je.

Kaj pa imajo kervav predpas?
O, jov! kar je nenavadno pri nas.

Petelinčke sem zaklavala,
O, jov! sem Vam kosil napravljal.

Pojdva na ganke visoke,
O, jov! gledat te polja radoljske!

Da bova mal' špacirala,
O, jov! en mal' se pogovarjala.

Šla sta na ganke visoke,
O, jov! gledat te polja radoljske.

Prime jo za erjave laše:
O, jov! verže jo čez ganke visoke.

Bodi prokleta kača ti,
O, jov! za vselej spred mojih oči!

Tok dolg' imaš zavdana bit',
O, jov! da se ti tukaj spokoriš.

Tukaj naj zraste lipica,
O, jov! lepa zelena lipica.

Kadar tako debela bo,
O, jov! da seela zibko naredó.

Rodil se bode sinček mlad,
O, jov! on bo v taisti zibki spal.

Kadar bo novo mašo pel,
O, jov! kačjo podoba ti bo vzal.

Postala bodeš spet gospa,
O, jov! kakor si od začetka b'la.

V tem gradu se imaš pokorit!
O, jov! da Boga zadosti storiš.

Zdaj se pa jaz z grada podam,
O, jov! tebi ga za stanovanje dam.

Snidla se bova enkrat spet,
O, jov! tamkaj pri ljubemu očet'.

*) Pričujoča pesem speva žalostno dogodbo, ki se je pripetila njega dni na Pustem gradu (Wallenburg) na Gorenškem. Razvaline imenovanega gradú stoji na sterem gričku blizo ceste, ki derži iz Kamne gorice v Radoljco, in se že več stoletij krepko ustavljajo zobu nemilega časa. Dogodba, o kateri pesmica govori, je med ljudmi sploh znana; da bi bila pa povest le-ta, — razun v gospod dr. Tomian-ovih „Glasih domorodnih“ — v zvezani besedi ohranjena, mi doslej ni bilo znano. Zlo vesel sem bil toraj, ko sem jo nedavnej prav po nevedoma slišal prepevati; — ima namreč pesem tudi prav mili napev. Zapisal sem jo ter jo podam „Novicam“, da se otme pozabljivosti.

**) Pustograški gospod je živel v pregrešni zvezi z Marjetico in bil nezakonski oče njenega sinčka; od tod up matere na bogato dedšino.

Opomb. pis.